

Arrest

nr. 122 336 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 mei 2012 dienen verzoekers een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert bij beslissingen van 30 november 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 100 595 van 8 april 2012 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan verzoekers.

Op 26 november 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 11 maart 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

Q. A., S.

nationaliteit: Republiek Djibouti

geboren te Djibouti City op (...)1978

K. A., N.

nationaliteit: Republiek Djibouti

geboren te Djibouti City op (...)1981 +

Q. A., A.

nationaliteit: Republiek Djibouti

geboren te Turnhout op (...)2012 adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 04.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)¹

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er

immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Op 15 mei 2013 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf die op 12 juli 2013 ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 29 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 29 november 2013. Op dezelfde dag wordt aan elk van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 122 335 van 11 april 2014 het beroep verwerpt.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de "beslissingen van de RvV" en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Doordat:

De Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid aan de interpretatie van de 9ter bescherming

Terwijl:

DVZ moet 9ter bescherming verruimen: EHRM rechtspraak werd te beperkend geïnterpreteerd en is niet bepalend.

Dienst Vreemdelingenzaken mag niet langer medische regularisatie-aanvragen afwijzen alleen omdat de ziekte volgens het advies van de DVZ arts "niet direct levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Sinds een half jaar beoordeelt DVZ 9ter aanvragen volgens deze norm, die echter niet in artikel 9ter van de Verblijfwet zelf staat maar die verkeerd gededuceerd werd uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over art. 3 EVRM.

In verschillende recente arresten vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo'n beslissingen van DVZ (zowel onontvankelijk als ongegrond verklaringen van 9ter aanvragen): RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012.

De RvV noemt de interpretatie door DVZ van de EHRM rechtspraak "te beperkend". Volgens de interpretatie door DVZ en de DVZ arts kan artikel 3 EVRM slechts geschonden worden "als de aandoening direct levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Volgens de RvV stelt het EHRM dat echter geenszins als absolute voorwaarde. De DVZ arts vertrekt dus van een verkeerde deductie (RvV nr. 92.397, RvV nr. 92.661). De RvV stelt vast dat art. 9ter, §1, eerste lid, Vw niet (alleen) verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op 'drie verschillende situaties', namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf: ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven, ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling. De RvV stelt dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vw. Artikel 9ter Vw biedt een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes.

De DVZ artsen moeten dus een ruimer onderzoek doen, en de DVZ beslissingen moeten ruimer gemotiveerd worden. Ook in de EHRM rechtspraak is niet alleen de ziekte van belang, maar ook de mogelijkheid tot behandeling en opvang in het herkomstland.

In casu blijkt dat verzoekers geen enkele (minstens geen duurzame) binding hebben met Djibouti: Verzoekers hebben geen enkel contact meer met familie te Djibouti, zodoende zij tevens financieel aan hun lot zullen worden overgelaten en de toegang tot medicatie in het land van herkomst opnieuw enorm wordt bemoeilijkt en quasi onmogelijk gemaakt.

De RvV analyseerde de EHRM rechtspraak en concludeert dat de interpretatie daarvan door DVZ te beperkend is:

Het onderzoek naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het mogelijk is om te reizen, of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden van dat dossier: zowel voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst, als ook voor de persoonlijke situatie van een vreemdeling in het land van herkomst. Mogelijk geven factoren en omstandigheden op zichzelf geen aanleiding tot een schending van artikel 3 EVRM, maar hun combinatie wel. Ook het EHRM houdt bij de motivatie van zijn arresten niet enkel rekening met het feit dat de vastgestelde ziekte van de betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt.

Het EHRM sluit niet uit dat een ernstige aandoening een schending kan uitmaken van art. 3 EVRM als er geen behandeling voorhanden is in het herkomstland waardoor de aandoening alsnog op korte termijn kan evolueren naar een actuele levensbedreiging. Het EHRM motiveert ook rekening houdende met de eventuele beschikbaarheid (en in mindere mate de toegankelijkheid) van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst. Uit de EHRM rechtspraak kan wel worden afgeleid dat een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM (RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.661). Afwijzing van risico bij stopzetting behandeling in herkomstland (wegens 'geen directe bedreiging') schendt zorgvuldigheidsplicht (RvV 92.444).

Zo blijkt uit een attest dd. 15/02/2012 opgemaakt door dr. EA, pediater te Djibouti, dat in het land van herkomst van verzoekers geen behandeling met PPSB mogelijk is, hetwelk de baby zou moeten kunnen krijgen (stuk 2).

Formele motivatieplicht DVZ + verslag van DVZ arts: 'lijdt niet aan een levensbedreigende ziekte'⁷ is onvoldoende (RvV 92.258)

Los van de vraag of alle begrippen vervat in art. 9ter Vw dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EHRM, blijkt uit de bewoordingen van art. 9ter dat dit artikel gebaseerd is op concepten zoals deze gehanteerd worden door het EHRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van art. 9ter blijkt dat de wetgever de toekenning minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van het artikel 3 EVRM vallen (RvV nr. 92.863, RvV nr. 92.397, RvV nr. 92.661).

De context van art. 3 EVRM conform het EHRM is een andere context dan deze van art. 9ter Vw. Het EHRM spreekt zich immers uit over de draagwijdte van art. 3 EVRM in een context van verwijdering (repatriëring) en niet in het kader van een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf (RvV nr. 92.258). Verwijzend naar de wijziging van art. 9 lid 3 naar art. 9ter Vw en de omzetting van art. 15 van de richtlijn over subsidiaire bescherming (2004/83/EG) stelt de RvV dat de wetgever bij de formulering van art. 9ter breder wou gaan in de pathologieën dan wat voortvloeit uit de rechtspraak van het EHRM (RvV nr. 92.258).

De RvV vernietigt DVZ beslissingen waarbij een art. 9ter aanvraag wordt afgewezen enkel omdat het geen direct levensbedreigende, kritieke gezondheidssituatie of vergevorderde (terminale) ziekte is (=de graad van ernst zoals deze door DVZ verkeerd gededuceerd wordt uit de EHRM rechtspraak). Deze interpretatie is te beperkend.

Art. 9ter Vw beperkt zich niet tot het risico op een overlijden. De DVZ moet ook nagaan of de ziekte geen reëel risico vormt voor de fysieke integriteit of geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Dat moet ook blijken uit de motivering van de DVZ beslissing en uit het verslag van de DVZ arts.

De DVZ arts laat echter na na te gaan of de specifieke medicatie/behandeling die verzoeker thans gebruikt/verkrijgt aanwezig en toegankelijk is te Djibouti. Het betreft in concreto behandelig met PPSB.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en ten onrechte ongegrond werd verklaard.

Het middel is ernstig: de bestreden beslissing is niet conform de interpretatie van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bovendien in strijd met art. 3 EVRM."

2.2 Luidens artikel 39/78, eerste lid *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De aangevoerde schending van de "*beslissingen van de RvV*" voldoet niet aan deze voorwaarde. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt evenwel dat verzoekers doelen op een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ook de verwerende partij interpreteert in de nota met opmerkingen de aangevoerde schending van de 'arresten van de Raad' als een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen dat verwerende partij de bescherming geboden door artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet verruimen. De arts-adviseur moet een ruimer onderzoek doen. Ook in de rechtspraak van het Europees Hof is niet alleen de ziekte van belang, maar ook de mogelijkheid tot behandeling en opvang in het herkomstland. Verzoekers stellen dat zij geen enkele binding hebben met Djibouti. Zij hebben geen enkel contact meer met familie te Djibouti, zodoende worden zij financieel aan hun lot overgelaten in Djibouti. De toegang tot medicatie wordt *quasi* onmogelijk gemaakt. Verzoekers verwijzen ook naar een medisch attest van 15 februari 2012 opgesteld door een pediatr te Djibouti die bevestigt dat er in hun land van herkomst geen behandeling met PPSB mogelijk is, dewelke de baby zou moeten krijgen. Zij wijzen erop dat de Raad de beslissingen van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij een artikel 9ter aanvraag wordt afgewezen enkel omdat het geen direct levensbedreigende, kritiek gezondheidssituatie of vergevorderde ziekte is, vernietigt. Deze interpretatie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is immers te beperkend. Verzoekers besluiten dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zich niet beperkt tot het risico op een overlijden. Er moet ook nagegaan worden of de ziekte geen reëel risico vormt voor de fysieke integriteit of geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. De arts-adviseur laat na, na te gaan of de specifieke behandeling en medicatie aanwezig en toegankelijk zijn te Djibouti, meer bepaald de behandeling met PPSB.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister

of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...) § 5 (...) § 6 (...) § 7 (...).

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd *in casu* onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing steunt daarvoor op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet: "(...) de ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in zijn advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk."

Om toepassing te kunnen maken van 4° van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet dient de ambtenaar-geneesheer op basis van een standaard medisch getuigschrift vast te stellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat de ambtenaar-geneesheer is nagegaan of de ziekte van verzoekers' kind al dan niet levensbedreigend is of een gevaar inhoudt voor de fysieke integriteit. De ambtenaar-geneesheer heeft daartoe het volledig ingevulde en gedetailleerde standaard medisch getuigschrift van 29 oktober 2012 onderzocht en het volgende advies gegeven:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.11.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 29.08.2012 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat betrokkene lijdt aan een hemofilie

type B. Deze problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

Voormelde bepaling van artikel 9ter, § 1, eerste lid houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 28 november 2013, arrest nrs 225.632 en 225.663). *“De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (Parl. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34)”, RvS 28 november 2013, arrest nr. 225.632, p. 8 en 9).*

Ook de stelling van de verwerende partij dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen kritieke gezondheidstoestand of zeer vergevorderd stadium van de ziekte of de actuele gezondheidstoestand niet eveneens uitermate ernstig is en hij bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan worden uitgesloten, moet om dezelfde reden worden verworpen. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs 225.632 en 225.633).

De Raad van State verduidelijkt dat in de memorie van antwoord wordt bevestigd dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst (*“Het gaat inderdaad om verschillende hypotheses, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.”*, RvS 28 november 2013, nr. 225.632, p. 9).

In casu weerleggen verzoekers niet de vaststelling in het medisch advies dat hun kind niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit aangezien hun kind lijdt aan hemofilie; een problematiek die geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Verzoekers kunnen evenwel worden gevolgd waar zij menen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet is geschonden nu de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, enkel omwille van het ontbreken van een ernstig en actueel gevaar voor de gezondheid, zonder daarbij verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Evenwel tonen verzoekers geen actueel belang bij hun grief dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in hun land van herkomst, met name Djibouti, niet is onderzocht, nu niet blijkt dat verzoekers afkomstig zijn van Djibouti. In het kader van hun asielprocedure blijkt uit de beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012, bevestigd in het arrest nr. 100 595 van 8 april 2013 van de Raad dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt daadwerkelijk de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten. Bovendien wordt in de beslissing van 29 oktober 2013 de medische aanvraag van 15 mei 2013 ongegrond verklaard omdat verzoekers in gebreke zijn gebleven hun werkelijke land van herkomst kenbaar te maken waardoor het onmogelijk is een

onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing is verworpen door de Raad bij arrest nr. 122 335 van 11 april 2014. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel belang van hun grief ontbreekt nu verzoekers, blijkens de voormelde beslissingen en arresten die zijn genomen sinds de bestreden beslissing, hun Djiboutiaanse nationaliteit niet aannemelijk maken.

Waar verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, merkt de Raad vooreerst op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van een beslissing die, zoals *in casu*, geen verwijderingsmaatregel omvat (cf. RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737). Het staat verzoekers bovendien vrij duidelijkheid te verschaffen over hun land van herkomst bij een eventuele nieuwe aanvraag. De Raad wijst ook op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet die het volgende bepalen: “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*” (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert overigens de verzoekers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten in de mate zij kunnen aantonen dat zij om medische redenen niet in de mogelijkheid zijn om te reizen. De Raad merkt op dat volgens rechtspraak van het EHRM slechts “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoekers tonen niet *in concreto* aan dat zij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevinden.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN